

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Anna Dziergawka

w sprawie J. S.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 września 2023 r.,
na posiedzeniu bez udziału stron,
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia
Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 10 listopada 2022 r.,
sygn. akt II AKa 40/21, zmieniającego wyrok
Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 30 czerwca 2020 r.,
sygn. akt II K 169/17,
na podstawie art. 532§1 k.p.k. a contrario

postanowił
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego J. S. w złożonej kasacji wniósł o wstrzymanie wykonania orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 10 listopada 2022 r., sygn. akt II AKa 40/21, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 30 czerwca 2020 r., sygn. akt II K 169/17. W uzasadnieniu tego wniosku obrońca wskazał, że przede wszystkim treść zarzutów kasacyjnych przekonuje, że kasacja może zostać uwzględniona, a nadto odwołał się do sytuacji zdrowotnej skazanego, który jest poważnie chory, dalsze wykonywanie kary wywoła dla skazanego i jego rodziny wyjątkowo ciężkie i nieodwracalne skutki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego nie jest zasadny.

Zgodnie z art. 532§1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Treść tego przepisu nie określa przesłanek wstrzymania wykonania orzeczenia, jednakże możliwość jego wstrzymania, jak wynika z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa ma charakter wyjątkowy i stanowi odstępstwo od zasady określonej w art. 9 § 2 k.k.w. Przepis ten jednoznacznie wskazuje, że orzeczenie staje się wykonalne z chwilą jego uprawomocnienia. Zatem wstrzymanie wykonania orzeczenia, jako instytucja o charakterze wyjątkowym, może nastąpić przy jednoczesnym spełnieniu dwóch warunków, to jest wystąpienia sytuacji oczywistej zasadności zarzutów kasacyjnych oraz wykazania przez wnioskodawcę, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2022 r., sygn. akt II KO 111/21, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2021 r., sygn. akt V KK 415/21).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, nie przesądzając wprawdzie ostatecznego wyniku postępowania kasacyjnego, wskazać należy, że żadna z powyższych przesłanek nie zachodzi. W pierwszej kolejności wskazać należy, że subiektywne przekonanie o trafności stawianych zarzutów nie może prowadzić do wstrzymania wykonania wyroku. Sąd Najwyższy dokonując wstępnej analizy stawianych zarzutów, na potrzeby niniejszego postępowania incydentalnego, uznał, że żaden ze stawianych zarzutów nie przesądza o oczywistej wadliwości wyroku sądu odwoławczego.

Natomiast zawarte w uzasadnieniu wniosku okoliczności dotyczące poważnego stanu zdrowia skazanego są związane z postępowaniem wykonawczym i mogą stanowić podstawę wniosku o odroczenie wykonania kary lub przerwę, nie mogą jednak być wystarczającą przesłanką do zastosowania instytucji uregulowanej w art. 532 § 1 k.p.k.

Uwzględniając powyższe Sąd Najwyższy stwierdził zatem, że w stosunku do skazanego J. S. nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania

nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532§1 k.p.k., skutkującej wstrzymaniem wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 10 listopada 2022 r., sygn. akt II AKa 40/21, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 30 czerwca 2020 r., sygn. akt II K 169/17.

W tej sytuacji, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[SOP]

[ms]